

„Tolv Kroner, min Bedste!“ -- hvorpaa han mildt og fredeligt slumrede ind.

Imidlertid var ogsaa Købmand Villing naaet hjem til sin Bod, der laa omtrent midt i Byen i Nærheden af Gadekæret. Han havde gaaet og halvsovet paa Vejen; men idet han nu traadte ind i Butikken og fornam den vante, blandede Duft af Sæbe, Rosiner, Kaffe og Skraatobak, gjorde denne ham med ét lysvaagen. Han blev et Øjeblik staaende i Mørket med spidsede Øren og lyttede til en tryk Snorken, der lød inde fra et lille Af-lukke bag ved Kramboden, hvor Butiksdrengen sov. Derpaa tændte han en Lysestump, der stod og ventede ham paa Disken, eftertalte lydløst Bytte-Skillingerne i Pengeskuffen, undersøgte Svedske- og Rosinkasserne, kiggede op gennem Loftslommen og stak Lyset ned i Kælderrummet. Først da han paa denne Maade havde forvissat sig om, at der intet mistænkeligt forefandtes, gik han ind i Sovekammeret.

Her rejste hans unge Kone sig i det samme over Ende i Sengen, gned sine Øjne og begyndte straks paa en omstændelig Beretning om alt, hvad der i Dagens Løb var hændet i Butikken; om Mølleren, der havde været der med Gryn, om Hans Jensen, der havde købt et Anker Brændevin,